

527. — **QUAER.** 7° *An peccet qui suscipit aliquem Ordinem sine animo ascendendi ad superiores?*

Resp. 1° Non peccat graviter, etiamsi suscipiat Ordines maiores, et non intendat suscipere Sacerdotium. — Ita S. Lig. n. 785., ubi dicit, hoc esse certum et commune.

Resp. 2° Nec probabiliter *per se* peccat venialiter, quia nullo iure praescribitur alicui, ut ad superiores Ordines ascendat, nisi quis acceptet beneficium requirens Sacerdotium, vel Ordinem sacrum. — S. Lig. *ibid.*

QUAER. 8° *An vel quomodo peccet ordinatus, qui omittit recitationem precum, quae post ordinationem per modum poenitentiae ab Episcopo imponuntur?*

Resp. Non consentiunt de hoc Theologi. Alii enim dicunt, eum peccare graviter, quia materia praecepti est gravis. Alii tenent, illum minime peccare, quia Episcopus praeceptum non imponit. Alii tandem censent, huiusmodi omissionem non vacare quidem culpa, sed venialem non excedere. Haec sententia probabilior videtur. — Vide S. Lig. n. 829.

Quoad istas preces haec habetur S. C. R. Declaratio in *Granatensi* 11. Aug. 1860: *Verba Pontificalis Romani Nocturnum talis diei intellige de unico Nocturno in feriali, vel de primo Dominicae, ut in Psalterio, id est duodecim Psalmorum cum suis antiphonis de tempore, quem Episcopus ordinans designare potest, vel ipsius diei, quo habet ordinationem, vel alterius pro suo arbitrio. — Quando vero Episcopus nihil aliud exprimit, quam id quod verba Pontificalis referunt, dicendum est Nocturnum feriae, quae respondeat illi diei, in quo facta est ordinatio.*

528. — **QUAER.** 9° *An vel quomodo Neo-sacerdotes tres Missas ab Episcopo praescriptas legere teneantur?*

Resp. 1° Non tenentur eas applicare ad Episcopi intensionem, et proinde stipendium pro illis accipere possunt. — Ita communiter. — S. Lig. *ibid.*

Resp. 2° Nec apparet obligatio gravis eas Missas celebrandi: neque prius dicendae sunt, quam adveniant dies non impediti, cum Missae votivae esse debeant. — Vide S. Lig. *ibid.*

QUAER. 10° *Ad quid teneantur Sacerdotes vi obedientiae, quam Episcopo in ordinatione promiserunt?*

Resp. Sic explicat Benedict, XIV. (in *Epist. Ex quo dilectus*): *Agnoscamus, Presbyterum huiusmodi promissionis vigore ea lege inter alias adstrictum teneri, ut a servitio Ecclesiae, cui addictus fuerit, discedere nequeat sine licentia Episcopi.* — S. Lig. n. 828.

529. — **QUAER.** 11° *An Sacerdotes, vel etiam Parochi statum religiosum amplecti possint, renuente Episcopo?*

Resp. Affirm. Constat ex Iure can. cap. *Duae sunt*, caus. 19. qu. 2.,

ubi ab Urbano II. statuitur, Presbyteros vel Parochos volentes transire ad aliquod monasterium, posse libere discedere, etiam contradicente Episcopo. — V. S. Ligor. n. 828., et cit. (Q. praec.) *Epist. Bened. XIV.*

530. — **QUAER.** 12° *An sit concedenda absolutio Clerico habituato in vitio turpi occulto, qui ad Ordines sacros ascendere velit, sine praevio continentiae experimento?*

Resp. Negative respondet S. Ligorius de *Sacram. in genere*, n. 64., licet sincere sit conversus ad Dominum, et ideo possit statim absolvi. Ex eius igitur sententia sacrum Ordinem suscipere non poterit, nisi aliquandiu operam dederit ad pravum habitum extirpandum. Si vero persistat sacrum Ordinem suscipere, S. Ligorius non censet dispositum ad absolutionem, quia legem Ecclesiae violat in re gravi. Excipit tantummodo casum, in quo Deus donet poenitenti extraordinariam compunctionis gratiam, quae eum reddat adeo probatum, ut ipse statim possit sacrum Ordinem suscipere, quin temporis experientia comprobetur. Alii tamen in tota ista quaestione apud eundem S. Lig. aliter sentiunt. — V. *Casus* n. 826. (4).

APPENDIX

DE VOCATIONE CLERICALI

531. — I. *Necessitas vocationis divinae* evincitur imprimis ex Scriptura sacra: *Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron. Hebr. 5. 4.* — Hinc Apostoli, ut alium Apostolum in locum Iudae proditoris subrogarent, sic Deum deprecati sunt: *Tu, Do-*

(4) Proderit circa eiusmodi controversiam ea legisse, quae Card. De Lugo (*Resp. Moral.* lib. 1. dub. 28.) disserit de Novitio, qui Religionem observantem ingressus, patiebatur frequentes lapsus carnis voluntarios, quos Confessario manifestabat in confessione, et postea saepius reincidebat. Confessarius enim iudicans, eum non esse aptum Religioni, suadebat illi frequenter, ut ad saeculum rediret, vel Superiori fragilitatem suam extra confessionem aperiret; imo ad id tandem poenitentem obligare tentavit, significans, se deinceps, nisi obediret, absolutionem ei negaturum. *Quaesitum fuit* (inquit Lugo), *an Confessarius iure id facere potuerit, an vero potestatis suae limites fuerit transgressus.*

Non vacat hic locus ea afferendi, quae disputat ibi doctus Auctor. Illud unum non est tacendum, ex sententia ipsius rationes omnes, quas Confessarius ad suam sententiam defendendam prompsisse perhibetur, rem non evincere (*). Interest tamen non nihil inter eum, qui profitetur religionem et cum qui sacerdotium suscipit praesertim in seculo: ille remotus est a periculis, hic inter ea versatur, ille sibi vivit, hic ad aliorum salutem est destinatus, ille, quoties vult, a sacra communione abstinere potest, hic raro contingit ut celebrationem sacrificii intermittere possit etc. Cf. *Opus. Th. Mor.* v. 4. tr. 9. c. 2. ab initio.

mine, ostende, quem elegeris. Ipse Christus, *Ioann.* 10. 1., dixit: *Qui non intrat per ostium in ovile ovium, fur est et latro; qui autem intrat per ostium, pastor est ovium.* — Iterum *Ioann.* 13. 16.: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos.* — Rursus *Luc.* 10. 2.: *Rogate Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* Illi igitur qui non sunt vocati a Deo, se intrudunt, et ipsi sunt, de quibus ait Dominus per *Ieremiam* 23. 21.: *Non mittebam prophetas, et ipsi currebant.* — S. Lig. n. 802.

532. — II. *Signa divinae vocationis* ad statum ecclesiasticum praecipua sunt sequentia: scientia conveniens, probitas vitae, recta intentio, seu desiderium vacandi divinae gloriae et saluti animarum. — S. Lig. *ibid.*

Qui sine vocatione ex talibus signis explorata in sacrum ministerium se intrudit, non potest a magna praesumptione, et forte a gravi culpa excusari, cum magno damnationis periculo se exponat. Maiori autem periculo se committunt Episcopi, qui non vocatos ad Ordines sacros promovent, ex illo *Apost.* 1. *Tim.* 5. 22.: *Manus cito nemini imposueris, neque communicaveris peccatis alienis.* Hinc in *Iure can.* cap. *Nullus*, praescribitur, ut *nullus ordinetur nisi probatus fuerit.*

533. — QUAER. *Quid agendum Episcopo, ut candidatos ad sacros Ordines satis probet?*

Resp. Sic S. Liguorius *ibid.*: *Ad hanc probationem ab Episcopo exquirendam, non sufficit quod ipse nihil mali noverit de ordinando, sed debet fieri certus de eius positiva probitate, iuxta sublimitatem gradus ad quem ille inhiat ascendere... Qua de re Episcopi in hac probatione expetenda non debent esse contenti simplici attestazione Parochorum, qui humanis ducti respectibus in huiusmodi attestacionibus concedendis facile Clericis indulgent, ne in se attrahant eorum odium, eorumque propinquorum; sed insuper ab aliis fide dignis, capta secreta informatione, certi fieri debent, non solum quod initiandus non sit malus, ... sed etiam quod sit positive bonus, scilicet quod vitam agat spiritualem, sit assiduus in Ecclesiis, Sacramenta frequentet et orationem, vitat a saecularibus segregatus, sociis morigeris comitetur, studio vacet, modesta utatur veste, etc.*

Vide alia plura de obligationibus Clericorum in Tractatu de Statibus, scilicet de caelibatu V. 1. n. 989. seq.; de gestatione habitus, et tonsurae n. 995. seq.; de recitatione Officii divini n. 1000. et seq.; etc. etc.

TRACTATUS DE MATRIMONIO

Matrimonium dicitur a matris *munere*, (*) ut habent *communiter* Thh. cum S. Thom.; quia in hac societate praecipuae partes ad matrem pertinere videntur. Matrimonium appellatur etiam *coniugium* a communi iugo, cui vir et mulier subiiciuntur. Item vocatur *nuptiae* vel *connubium* a verbo *nubere*; quia sponsae olim velabantur, cum viris traderentur. Item dicitur *consortium*, quia vir et mulier communem sortem habent.

Magno opere iuvat instruere fideles de matrimonii excellentia et sanctitate, virtutem tamen continentiae, ut par est, multo magis extollendo.

Agendum 1° de sponsalibus; 2° de bannorum proclamatione; 3° de natura et proprietatibus matrimonii; 4° de eius materia et forma; 5° de eiusdem ministro et subiecto; 6° de impedimentis matrimonii; 7° de matrimonii irriti revalidatione; 8° de coniugali debito.

CAPUT I.

DE SPONSALIBUS

1° De natura; 2° de effectibus; 3° de dissolutione sponsalium.

ARTICULUS I. — DE NATURA SPONSALIIUM

534. — DEFINITIO. Sponsalia sunt promissio deliberata (scilicet cum deliberatione (1) sufficiente ad peccatum mortale), mutua (2)

(*) Dic potius a *matre*: nam desinentia *monium* non est nisi suffixum quoddam, ut in vocibus *patrimonium*, *vadimonium*, *testimonium* etc. ut ideo nomen sit simplex, non compositum ex *mater* et *munus*.

(1) Quod sufficiat deliberatio, quae satis sit ad peccandum mortaliter, alii affirmant, negantque alii apud Bonacinam (*De matr.* q. 1. punct. 4. n. 4.) ac Sanchez (*lib.* 1. disp. 16. n. 15.), et in his est S. Thomas

(*Suppl.* q. 43. art. 2. ad 2. vel in 4. dist. 27. q. 2. art. 2. ad 2.). Utramque sententiam haud aegre conciliabis eadem ratione, ac conciliantur DD. specie tenus dissentientes, an ad voti validitatem satis sit deliberatio, quae sufficit ad mortale peccatum. Qua de re Vid. Vol. I. n. 320. *cum not.*

(2) Si promissio *mutua* non sit, sed alterius tantum partis, non erit contractus *sponsalium*, qui est *oneratus*, et ultro citroque obligans ex iustitia, sed contra-